

δίμηρος μετὰ πολλῶν ἱερέων Ἑλλήνων δοθέντος δὲ σημείου, πλῆθος ἀναρίθμητον ἀνθρώπων κατέβη εἰς τὸν ποταμόν. Καὶ οἱ μὲν τέλειοι ἄνδρες ἐδυθίζοντο εἰς τὸ ὕδωρ μέχρις ὁσφύος, ἄλλοι δὲ μέχρι τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ πατέρες καὶ αἱ μητέρες ἐκράτουν εἰς τοὺς βραχίονας τὰ τέκνα αὐτῶν, τῶν ἱερέων ἀναγινωσκόντων τὰς τοῦ βαπτίσματος εὐχὰς καὶ ψαλλόντων ὕμνους πρὸς δόξαν τοῦ Ὑψίστου. Καὶ ὅτε μετὰ τὴν τελετὴν οἱ ἱερεῖς συνλειτουργοῦντες ἐξεφώνουν πρὸς τοὺς κατοίκους τοῦ Κιόβου τὸ ὄνομα τοῦ χριστιανοῦ, ὁ Βλαδίμηρος ὑπὸ τῆς μεγάλης αὐτοῦ χαρᾶς ἀναβλέψας πρὸς οὐρανὸν ἀνέκραξε γεγωνυῖα τῇ φωνῇ « Διημιουργε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς· κατάπεμψον » τὴν εὐλογίαν σου ἐπὶ τῶν νέων σου τούτων τέκνων· ὁμολογησάτωσάν σε Θεὸν ἀληθινὸν καὶ οἶκον δομηθήτωσαν ὑπὸ σοῦ ἐν τῇ ἀληθινῇ θρησκείᾳ. » Ἐλθέ δ' εἰς βοήθειάν μου κατὰ τῶν ἀκαθάρτων πνευμάτων καὶ δοξάσω τὸ ὄνομά σου. » Ἐν ταύτῃ τῇ ἀξιωματικῇ ἡμέρᾳ, λέγει ὁ Νέσιωρ, οἱ οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ ἡγαλλιάσαντο.

Γ. ΟΥΑΣΗΚΤΩΝ.

—ο—

« Ἐπειδὴ ὁ Οὐάσιγκτων ἀπεποιήθη πάντοτε νὰ λάβῃ μισθὸν διὰ τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας του, ἡ Συνέλευσις δὲν προσδωρίσε τοιοῦτον διὰ τὴν ἀνωτάτην θέσιν τὴν ὁποίαν κατείχετο· ὁ στρατηγὸς ἐξήτει μόνον καθ' ἐδωμάδα τὴν διὰ τὰ ἐπίσημα γεύματα καὶ δι' ἄλλας τινὰς ἀναγκαίας περιστάσεις δαπάνην. Ὡς μὴ ἐπισκεφθεὶς ποτὲ τὴν Εὐρώπην, δὲν εἶχεν ἰδεῖ πολλὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ὅτε ἐστάλησαν στρατεῖ τῆς Μεγάλης Βρετανίας διὰ νὰ ὑποδουλώσωσι τοὺς Ἀμερικανούς· καὶ ὁμῶς διὰ πολλοὺς λόγους ἦτο ὁ καταλληλότερος πάντοτε εἰς τὴν ἡπειρόν, ἴσως δὲ καὶ πανταχοῦ, διὰ νὰ διοικήσῃ τὸν Ἀμερικανικὸν στρατόν. Ἦ εἰς ἄκρον ἀγαθὴ περὶ τῆς ἀκεραιότητος καὶ τῆς τιμῆς του γενικὴ δόξα, καὶ ἡ πεποιθήσις μεθ' ἧς αἰσθανόμενος τὰ κατὰ τῆς πατρίδος του ἀδικήματα ἀνέλαβε τὸν ὑπὲρ αὐτῆς ἀγῶνα, ἡ ἐπὶ πολιτικῆς μετριοπαθείᾳ του, ἡ μεγάλη αὐτοῦ περιουσία, καὶ ἡ δεδοκιμασμένη ἐμπειρία του ὡς στρατηγοῦ, ἦσαν τὰ αἷτια ἅτινα ἐξ ἀνάγκης προσκάλεσαν τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ψῆφον τῆς Ἀμερικῆς.

« Ὅτι ἡ φύσις ἔδωκεν εἰς τὸν στρατηγὸν Οὐάσιγκτων ἔκτακτον στρατιωτικὴν ἱκανότητα, οὐδ' αὐτοὶ οἱ ἀσπονδοῦντες ἐχθροὶ του δύνανται νὰ διαπικνευθῶσι. Φλεγόμενος ἐκ νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ νὰ ὑπηρετήσῃ στρατιωτικῶς τὴν πατρίδα του, ἀνέπτυξεν εἰς ἄκρον τὴν εὐφυΐαν του δι' ἀκύνου ἐπιμελείας, διὰ συντόνου μελέτης τῶν περὶ τακτικῆς διαλαβόντων δοκιμωτέρων συγγραμμάτων, καὶ διὰ σπανίας μεθόδου καὶ ἀκριθείας. Καὶ τινόντι, ὅταν συλλογισθῶμεν ὅτι κατ' ἀρχὰς ὠδήγει σῶμα ἀνδρῶν ἀδῶν παιδαρχίας καὶ στρατιωτικῶν ἔργων, ἐνίοτε δὲ καὶ δυστυχευμένων, καλῶν τὸ πολὺ νὰ ἐνεργήσωσιν ὡς ἀτακτος στρατός, ὑποβαλλομένων εἰς βραχυτάτην θητείαν, γυμνῶν, καὶ ἀεὶ ποτε πασχόντων ἑλλείπειν ἐφοδίων καὶ πυρεθολικοῦ, καὶ ὅτι μετὰ τοιούτων ἀνθρώπων ἀντεστάθῃ εἰς τεσσαρῆκοντα περίπου χιλιάδας γεγυμνασμένων στρατιωτῶν, ἀφθονα ἐχόντων πάντα τὰ ἀναγκαῖα, διοικουμένων ὑπὸ τῶν ἀνδριωτέρων ἀξιωματικῶν τῆς Εὐρώπης, καὶ ὑποστηριζομένων ὑπὸ ἰσχυροτάτου στόλου, προλαμβάνοντος ἐπιτυχῶς πᾶν κίνημα

κατὰ θάλασσαν ὅταν, λέγω, ἀναπολήσωμεν ὅλα ταῦτα, τολμῶμεν νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ στρατηγὸς Οὐάσιγκτων δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐκ τῶν μεγαλητέρων στρατιωτικῶν ἐγκαλῶπισμάτων τοῦ παρόντος αἰῶνος.

« Ὁ στρατηγὸς Οὐάσιγκτων τρέχει ἴσως τὸ τεσσαρακοστὸν ἑβδομὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του· εἶναι ὁ ψηλὸς καὶ εὐσώματος, μᾶλλον ὁσιώδης, ἔχων τὸ ἦθος ἱκανῶς εὐμενές, τοὺς χαρπυτῆρας ἀρρενωπούς καὶ γλυκεῖς, τοὺς ὀφθαλμοὺς γαλανοὺς καὶ ζωηροτάτους, τὴν κόμην καστανόχρουν, καὶ τὸ πρόσωπον μᾶλλον μακρὸν, καὶ στίγματα φέρον εὐλογίας· εἶναι δὲ καὶ τὴν ὄψιν ἡλιοκαῆς καὶ σχεδὸν ἄχρους, ἀγγίζοντες τὸ ἦθος, σεμνοπρεπῆς καὶ σύννους, ἔχων πρὸς τοὺς ἀξιο-

Γ. Οὐάσιγκτων.

σημειώτον ἀξιοπρέπειαν καὶ ἀμετρον χάριν. Καὶ ἀντιλαμβάνεται μὲν ὅλων θαυμασίως, ἀλλ' οὐχὶ μετὰ πολλῆς ταχύτητος. Εἶναι δὲ καὶ δικσιώτατος, ἀγρυπνὸς καὶ γενναῖος· σύζυγος ἀγαθός, φίλος πιστός, καὶ πατὴρ τοῦ καλοῦ στρατιώτου· γλυκὺς καὶ περισκεμμένος τοὺς τρόπους, πάντῃ ξένος εἰς πράξεις θρησκευτικὰς, αἵτινες πολλάκις ὥθησαν χριστιανούς πείσεις τινος νὰ ἐξοντώσωσι τοὺς ὁπαδοὺς ἄλλης, καὶ ἀνεπιληπτος τὰ ἦθη. οὐδέποτε ὑπερβῆς τὰ ὅρια εὐσημεριότητος ἐγκρατείας. Ἐνὶ λόγῳ πάντες οἱ φίλοι καὶ γνώριμοί του ὁμολογοῦσιν ἐν γένει, ὅτι οὐδεὶς ποτε συνεκράσει ἐντελέστερον τὰς ἀρετὰς τοῦ φιλοσόφου μετὰ τῶν προτερημάτων τοῦ στρατηγοῦ ἀγνότης, εὐκρίνεια, εὐπροσηγορία καὶ ἀπλότης, ἰδοὺ ταῖς χυρότερας αὐτοῦ χαρακτηριστικὰς, ἕως οὗ αἱ περιστάσεις συντρέξωσιν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ ἀναπτύξῃ ἀκάθεκτον ἀνδρείαν καὶ ἀνεξαρτησίαν πνεύματος.

Ταῦτα ἐγράφησαν περὶ τοῦ ἐλευθερωτοῦ τῆς Ἀρκτικής Ἀμερικῆς ὑπὸ χειρὸς οὐχὶ φίλης ἀλλ' ἐχθρῆς τὸ 1780 ἔτος (*), ἀκμαζούσης ἐτι τῆς μεταξὺ Ἀγγλῶν καὶ Ἀμερικανῶν πάλης. Ἀληθεστέραν ἄρα ταύτης εἰκόνα οὐδεὶς δύναται νὰ ζωγραφίσῃ, διότι, καὶ κατὰ τὸν ἡμέτερον Πλούταρχον, « Ἐπεὶ ἡ φιλία ἰσχυρόφωνος γέγονεν ἐν τῷ παρόντι σιάζεσθαι, καὶ τὸ κολακεῦον αὐτῆς λάλον ἐστὶ, τὸ δὲ ναυθετοῦν ἀναυδον, ἀκουστέον ἐστὶ πρὸς τῶν ἐχθρῶν τὴν ἀλήθειαν » (**).

(*) Ὑπὸ τῆς ἐφημερίδος London Chronicle ἐκδιδομένης τότε ἐν Λονδίνῳ.

(**) Πλούτ. Περὶ τοῦ πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρῶν ὠφελοῖτο.